

Kirsten Jacobsen (FP):

Så megen magt, som hr. Jørgen Estrup her tillægger mig, har jeg nu nok ikke. Sagen er jo den, at man i december måned 1989 vedtog en lov her i Folketinget, hvorefter alle ejerskifter var ejerskifter, hvorefter der ikke fandtes fiktive ejerskifter. Det har jeg lige læst op af de kommenterede bemærkninger. Den boligpakke, man skulle vedtage her i Folketinget i juni måned for at hjælpe de tvangsauktionstruede, ville hr. Jørgen Estrup gerne bruge til at indskrænke den realkreditlov, man lige havde vedtaget 4 måneder før, og en boligminister, som var ret ny i embedet, fik hr. Jørgen Estrup overbevist om, at det var noget nyt, som Fremskridtspartiet her kom og forlangte. Boligministeren strøg ud med en pressemeddelelse, inden hun havde checket med sin departementschef. Derfor opstod diskussionen, og derfor var jeg naturligvis nødt til at forlange, at boligministeren her fra talerstolen meddelte, at man ikke havde til hensigt med boligpakken at indskrænke den realkreditlov, som havde været to år undervejs, og som var vedtaget, således at man undtog bestemte ejerskifter.

Må jeg sige specielt om ægtefællehandlerne, at hvis man tænkte sig den situation, hr. Holger K. Nielsen, at man fjernede hele bestemmelsen, ville man komme ud i en situation, hvor man forhindrede meget rimelige dispositioner mellem ægtefæller. Man ville komme ud i en situation, hvor generationsskifte blev vanskeliggjort, hvor det ikke kunne lade sig gøre at bevare en ejendom på familiens hænder i de næste generationer, fordi man ikke ville kunne frikøbe konen. Så det kan ikke lade sig gøre.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg skal nøjes med at knytte et par kommentarer til boligministerens lovforslag. Det drejer sig om forskellige elementer, men inden jeg går over til dem, vil jeg sige, at boligministeren har valgt den mest bureaukratiske måde at komme med et forslag til løsning på. To tætskrevne sider – det kunne have været gjort med fire linjer. Men det må nu være boligministerens problem.

Til de enkelte paragraffer vil jeg sige: Når det drejer sig om omlægning af dyre lån til billige lån, undtager man ejerpantebreve. Man skriver i lovforslaget, at det gælder dokumenter, som er indleveret til tinglysning senest den

12. marts. Det vil med andre ord sige, at der foreligger lovgivning med tilbagevirkende kraft. Det kan jeg ikke forstå at en borgerlig regering, som tidligere har klandret Socialdemokratiet for den slags forsøg, lægger frem i et lovforslag.

Dernæst vil jeg gøre boligministeren opmærksom på, at en masse af de boliglån, som findes til udbetaling, ligger i form af ejerpantebreve, og de stakkels mennesker kan så altså ikke omlægge deres lån, medmindre de har været smarte nok til inden den 12. marts at gå ned i banken og få lavet et særligt pantebrev. Det må vi se på i udvalget. Vi må se, om boligministeren er så stivsinnet, at han ikke på det punkt vil gøre loven rimelig.

Når det gælder om- og tilbygninger, kan jeg egentlig godt forstå, at Håndværksrådet og Entreprenørforeningen udtaler sig, som de gør. Det er ikke af samfundsmæssig bekymring, nej, det er egoistiske interesser, så de kan få eneret på den liberalisering på den måde, at hvis man vil have penge ud af sin ejendom på en billig måde, kan de kun bruges til om- og tilbygning. Så disse protektionistiske interesser har jeg ikke meget tilovers for.

Så vil jeg også gerne spørge: Der nævnes, at det også gælder om- og tilbygninger i boliger, som er opført med salg for øje. En bolig, som er opført med salg for øje, har jo endnu ikke haft en ejer. Tænker boligministeren sig, at man skal til at bygge havestuer for at få huset solgt, eller hvad er det for noget? Man må gå ud fra, at det er den ejendom, der er bygget med salg for øje, der skal sælges. Det virker kunstigt på mig, men vi kan jo håbe, at boligministeren vil svare.

Man nævner også om- og tilbygning til fritidshuse, men stadig væk med den lave løbetid; det må vi bare konstatere.

Ellers er der såmænd ikke noget i vejen med at styrke beskæftigelsen ved at give ret til 100 pct.s belåning, når det ligger inden for 80 pct. af ejendommens belåningsværdi.

Så kommer vi til den paragraf, som handler om sammenlægning af to realkreditinstitutter. Hvis det kun gælder det, der står, kan jeg ikke have ret meget imod det, for det kan være meget fornuftigt, men hvis det indeholder den mindste smule forsøg på ind ad bagdøren at skaffe en fusionsadgang til Unibank og Nykredit, skal jeg love ministeren, at han kommer til at stå til ansvar i udvalget.